

ကန္တာတောမှာ မောမိတယ်

ကြ။ကြ။ဆင်း

ကန္တာတောမှာ မောမိတယ်

“ကျေးဇူးစကား”

ဤဝတ္ထုကို ၁၉၆၇ ခုနှစ် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း တွင်
အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော
မိုးဝေအယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့် မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
ရေးဆွဲပေးသည့် ချစ်တပည့် “ပြုံးဇာလီ”အား
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကြို့ကြို့သင်း

(၁)

ဆိုင်းအချနှင့်အညီ မင်းသမီးလေးက ခြေဆစ်လက်ဆစ်လှပစွာချိုး၍
ကကြိုးကိုအဆုံး သတ်လိုက်သည်။ မင်းသမီးလေး ထိုင်ရမယ ယပ်တောင်ကို
တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေစဉ် ဇာတ်စင် ဒေါင့်တွင် ထိုင်နေသည့် လူပြန်နှစ်ဦးက
တောင်ရှည်ကြီးများတဖားဖားနှင့် အပြေးရောက်ရှိ လာ ကြ၏ ။

“မောသွားပြီလား နှမလေးရဲ့၊ ဟဲ့...ဟဲ့ ငယ်ကျွန်တော်ကြီး၊
နှမတော်လေးအတွက် သောက်တော်ရေဆက်စမ်း၊ မြန်မြန်ဆက်စမ်း”

“အံ့မယ်....အံ့မယ်၊ ဘိန်းစားချင်းအတူတူ သူက
တစ်မူးဘိုးပိုရှူချင်လို့ဘာရမလဲ၊ သူကများ အပေါ်စီးနဲ့ ရေခပ်ခိုင်းရသေးတယ်၊
ခပ်ပေးနိုင်ပေါင်၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ပေးနိုင်ဘူး၊ ပေးနိုင်ဘူးဗျ၊ ပေး နိုင်ဘူး”

စကားကောင်းပြောနေရာက နောက်ဆုံးဖောက်လာကာ
ဝုန်းဆိုထကပစ်လိုက်ရာ ပွဲကြည့် ပရိသတ်မှာ တဝေါဝေါပွဲကျမဆုံး။

ထိုလူပြန်နှစ်ဦး၏ အရွှန်းအပြတ်ကို စိတ်ဝင်စားမိကြ၍
မင်းသမီးလေးနေရာမှ အသာ အယာထကာ နောက်ဖက်တွင်သွားထိုင်နေသည်ကိုပင်

သတိထားလိုက်မိကြတော့။

“ဪ...ဒီလူနှယ်၊ တယ်လဲခက်ပါလား၊

မင်းသမီးအနားယူချိန်လေးရအောင် ဇာတ်ကွက် ထွင်လို့လည်း ထွင်မှန်း မသိပါလား၊
ဒါနဲ့များအငြိမ့်ထဲ လိုက်လာရသေးတယ်၊ ဒီလောက် အရ သလားဟ”

အသားဖြူဖြူ၊ ပါးစပ်ပြပြနှင့် လူပြက်က ကတုံးနှင့် လူပြက်ကို
စက္ကူခေါက်ဖြင့် ဖျတ်ကနဲ ရိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏ ။

“ဟ၊ မင့်အကွက်တွေ ငါသိပြီးသားပါကွာ၊ ဒါပေမယ့်
မင်းထွင်တဲ့ဇာတ်ကွက်က မောင် တော်တွေ၊ နှမတော်တွေနဲ့ စချီထားတော့
မလွယ်ဘူးကွ။ ငါကထီးသုံးနန်းသုံး စာတွေလဲမရ၊ ထီး ဟန်နန်းဟန်ပါအောင်လည်း
မလုပ်တတ်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရတာ ကွ”

“ဪ ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆို ခေတ်ဇာတ်ကွက်ဆိုရင် ရမယ်ပေါ့”

“စိမ်လိုက် အချိန်မရွေး”

နှစ်ဦးသားအချီအချပြောနေခိုက် ဇာတ်စင်ညာဘက်ဒေါင့်မှ
တတိယလူပြက်တစ်ဦး လှုပ် လီလှုပ်လဲ့လျှောက်ထွက်လာသည်။ ဆိုင်းကလည်း
နေကာမျက်မှန်လေးနဲ့ လေးနှမရယ် ယဉ်ပါ တယ်၊ ဆိုသောအလိုက်ကို
ခပ်သွက်သွက်ခပ်ကြမ်းကြမ်း တီးပေးနေ၏ ။

ထိုလူပြက်ကိုမြင်တော့ ပရိသတ်မှာ ပတ်တုတ်မရအောင် ဖြစ်သွားပြန်၏

။

မဖြစ်ပဲ ခံနိုင်ရိုးလား။

ထိုလူပြက်သည် မိတ်ကပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီနှင့်။ ရင်တု
တင်တုတွေက ပြည့်ဖြိုးမို့မောက် စွာနှင့်။ ခေါင်းတွင်လည်း
အနီရောင်ခေါင်းစည်းပိုးပုဝါပါးလေးစည်းလျက်၊ ခေါက်ထီးလှလှ လေးကို

ဆောင်းကာ၊ နေကာမျက်မှန်အဝိုင်းကြီးကိုတပ်ကာ၊ စလင်းဘက်ကိုလွယ်ကာ
ခပ်ဆော့ဆော့ ခပ် နော့နော့လေး လျှောက်လာသောကြောင့်ပါတည်း။ ပြီးညဟန်၊
တာဟန်၊ နွဲ့မျိုးစုံပုံဟန်ကလည်း အဝေးကပင် မြင်နိုင်နေခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

ပထမလူပြက်က ဒုတိယလူပြက်ကို လက်တို့လိုက်ပြီး
တတိယလူပြက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက် ၏။ ပြီးတော့ ထိုလူအနီးသို့
ခုန်ပေါက်ကပ်သွားကာတကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အထက်ပြန်
အောက်ပြန်ကြည့်သည်။ နောက်လက်ဖျားတခါခါနှင့်

“အားပါး၊ ငါ့ညီမကြီးက တယ်လဲပြည့်ဖြိုးပါလားကွယ်။
နာမည်လေးကဘယ်လိုခေါ်လဲ ဟင်”

“ဒီကနာမည်မေးတာလားလို့၊ ဒီကနာမည်ကလေ
ခင်မူရာနွဲ့နွဲ့နှောင်းပါတဲ့...လို့”

သူ့လေယူလေသိမ်းနှင့် ဟန်ပန်မူရာကြောင့်ရယ်သံများ
ဆူဆူညံသွားပြန်သည်။ ခင်မူ ရာ နွဲ့နွဲ့နှောင်းက ရင်ကိုကော့ တင်ကိုနောက်ပစ်ကာ
ပရိသတ်ကို ကြာပစ်လိုက်ရာ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ထိန်းမရတော့ပေ။

“ညီမက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ တစ်ယောက်တည်းလားဟင်။
အစ်ကိုစိတ်မချပါဘူးကွယ်၊ လိုက်ပို့ပါရစေနော်....နော်”

ဒုတိယလူပြက်က အလွန်ရိုကျိုးသောပုံစံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏ ။

“အို အစ်ကိုရယ်၊ ဒီကတစ်ယောက်တည်းမို့ ဘာမှ စိတ်မချမဖြစ်ပါနဲ့။
ဒီကမှာ သံဒုတ်တစ် ချောင်းပါပါတယ်”

“အလိုလေး၊ ဗုဒ္ဓေါ”

ဒုတိယလူပြက်က သူ့နဖူးသူရိုက်ကာ ပက်လက်လန်လဲသွားသည်။
ကလသားပရိသတ် ဆီ မှ စူးစူးခါးခါး

ဇူးဇူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရယ်မောသံသည်တော်တော်နှင့်မစဲ။

“အိုအစ်ကိုကလည်း ဘာဖြစ်သွားရပြန်တာလဲလို့၊

ဒီကရဲ့ခေါက်ထီးလေးကို ဒီလို ဒီလို ခေါက်လိုက်ရင် သံဒုတ်ဖြစ်ရော မဟုတ်လားလို့၊
ဘာမှန်းလည်းမသိဘူးကွယ်လို့”

ခါးအထက်တမိုက်ခန့်တိုတက်နေသည့် အကျ...ကို ကိုယ်ကိုလွန်ခါးကို
တွန့်ပြီး ဆွဲချလိုက် ပြန်သည်။ တစ်ဆစ်ချိုးခေါက်ထားသော
ခေါက်ထီးလေးကိုကိုင်ပြီး ကျော့ကျော့မော့မော့ လျှောက် သွားရင်း ကြာတွေ၊
ဗျာပါတွေ ပစ်နေပြန်သည်။

ပထမလူပြက်က နောက်မှ အပြေးကလေးလိုက်သွားကာ...

“နေပါဦး ညီမရယ်၊ အစ်ကိုညီမကို

စကားနည်းနည်းပြောပါရစေဦးကွယ်”

“အို....ဒီကမှာအချိန်မရှိဘူးရှင့်၊ ဒီက ကိုစကားပြောချင်ရင်
ဒီလိုမရဘူးရှင့်”

“ဘယ်လိုတုန်း ပြောပါဦး ညီမရယ်”

“ဒီကကိုစကားပြောချင်ရင် ပထမဆုံး နက်ဖြန်မနက်ခြောက်နာရီမှာ
ကုန်ဝယ်စာအုပ်လာ ထပ်။ နံပါတ်စဉ်အလိုက်ခေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ တော့ မဲနှိုက်၊
ဗလာဆိုရင် အိမ်ပြန်တော့၊ အောင် ဘာလေဆိုရင်...”

“ဟာ...ညီမပြောတာက နွေခေါင်ခေါင်မှာ ဖလန်ထည်
မဲနှိုက်ခိုင်းတာဖြစ်နေပြီပဲ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲရှင်၊ ဒီက ရောသွားလို့ပါ။ ကဲ၊

ဘာစကားပြောချင်လို့ပါလဲရှင်၊ ပြောပါ”

ခါးပေါ်လက်ထောက်ကာ ခေါင်းငုံ့မေးလိုက်ပုံက

တကယ့်မိန်းကလေးဟန်။

“အစ်ကိုပြောချင်တဲ့စ...စ...ကားက ဒီက ညီမကို ချစ်...ချစ်...ချစ်...”

ပထမလူပြန်ကလည်း အမူအရာရော အပြောအဆိုပါ ပိုင်လှသည်မို့ ပရိသတ်မှာပါးစပ်စွေ မနေရတော့ပေ။

“ဪ...ရှင်က ဒီကကိုချစ်တယ်တဲ့လား။”

“ဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်”

“အဲဒီ တော့”

“အဲဒီ တော့ အစ်ကိုကို ညီမက ပြန်ချစ်ပါလို့”

“ဒီမှာရှင်၊ ဒီလိုသာလမ်းပေါ်မှာတွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ပြန်ချစ်ရမယ်ဆိုရင် မခက်ဘူး လားရှင်၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ နာဘက်ကချည့်ပဲ မဟုတ်လား အစ်ကိုရယ်၊ ဒီတော့ အဖက်ဖက်က စဉ်းစား ရပါတယ်။ ဆူးကျလည်းဖက်ပေါက်၊ ဖက်ကျလည်း ဖက်ပေါက်ဆိုတော့”

လေသံက အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့်နှင့် ပါးလေးကို လက်ထောက်ကာပြောသည်။ ခေါက် ထီးလေးကို ပွတ်သပ်ကာ ပြောသည်။ မျက်မှန်လေးကိုဖြုတ်ကာသိမ်းရင်းပြောသည်။ ဟန်က အမျိုး မျိုး။

“အင်း၊ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သူ့ခမျာ မိန်းမသားဆိုတော့ စဉ်းစားရရှာပေမပေါ့”

ဒုတိယလူပြန်ဝင်ထောက်လိုက်မှ ခင်မူရာနဲ့နဲ့နှောင်း၏ သရုပ်ဆောင်ချက်မှာ ပို၍ ဟာသ မြောက်လာ၏ ။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲဟင်”

“အစ်ကိုက ရုံးစာရေးကြီးပါ။ လခက တစ်လကို

သုံးရာကျော်ရတယ်ညီမရဲ့၊ ပြီးတော့ ဟဲ.. ဟဲ၊ လူပျိုကြီး စစ်စစ်၊ ဟဲ....ဟဲ...”

ပထမလူပြန် တဟဲဟဲလုပ်နေခိုက် ဒုတိယလူပြန်က
ခပ်သုတ်သုတ်ကြားဝင်လာ၏။ သူ့ လက်ထဲတွင်
နိုင်ငံခြားအိတ်အနက်ကြီးတစ်လုံးကိုင်လျက်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင့်တစ်ယောက်တည်း အပိုင်ကြံ့လို့ ဘာရမလဲ၊ ငါလည်း
ပြောစရာစကားရှိ တာပဲ၊ ဒီမှာ ညီမလေး”

“ရှင်...”

“အစ်ကိုကလည်း ညီမလေးကို ချစ်...ဟစ်....ဟစ်...”

“အို....အစ်ကိုကလည်း ချစ်ဟစ်ဟစ်ရယ်လို့ဘဲ၊ ဒီကကို ချစ်တယ်ပေါ့”

“ရက်(စ်)၊ ရက်၊ ရက်၊ ပြောင်အောင်ရက်”

ခင်မူရာနဲ့နဲ့နှောင်းက ပရိသတ်ဘက်လှည့်ကာ...

“အင်း...သူ့ကြည့်ရတာ စာတတ်ပေးတတ်ထဲကဘဲ၊ အင်္ဂလိပ်လို
ပြောတာများ နားကိုရှင်း သွားဘဲ၊ သိပ်တော့မဆိုးဘူး၊ အလုပ်အကိုင်လေးစုံစမ်း
ဦးမှ”

ဒုတိယလူပြန်ဘက်လှည့်ပြန်ပြီး

“အစ်ကိုက ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်သလဲဟင်”

“အစ်ကိုက ဝယ်ရောင်းနှစ်ဆယ့်လေးမှာပေါ့ ညီမရဲ့”

“ဝယ်ရောင်းနှစ်ဆယ့်လေးတဲ့၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပေါင်။ ဒါနဲ့
လခလည်းတော်တော် ကောင်း မှာပဲနော်”

“ကောင်းဆိုတစ်လသုံးထောင်လည်း ဟုတ်တယ်၊ တစ်လ
လေးတောင်လည်း ဟုတ်တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလားရှင်။ ဘာတွေများ လုပ်ရလို့လဲလို့”

“သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲမဟုတ်ပါဘူး။ ပါးစပ်ကလေးက အော်ရုံပါပဲ”

“အို ဘယ်လိုအော်ရတာ ပါလိမ့်”

“ရောင်းတယ် ဝယ်တယ် ပဲလှော်နဲ့လဲတယ်”

အသံသြကြီးဖြင့် အော်ပြလိုက်ရာ ပရိသတ်ပွဲကျသွားပြန်၏ ။

ခင်မူရာနဲ့နဲ့နှောင်းကမျက် စောင်းလေးချိတ်ကာ

“အို...ဒီကဖြင့် သဘောကိုမပေါက်သေးပါဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ လို့”

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင် တစ်ကျပ်တန်ပစ္စည်းကို တစ်ဆယ်နဲ့ရောင်းမယ်။

တစ်ဆယ်တန်ပစ္စည်းကို တစ်ကျပ်နဲ့ဝယ်တယ်။ ဟောညီမဆီက တစ်ထောင်တန်

ဒီရွှေဆွဲကြိုးကို တစ်ရာတန် ဟောဒီဖော့စမျိုးနဲ့ လဲတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲက အစတစ်စ ဆွဲယူဖြန့်ပြပြီး

လေထဲပစ်တင်လိုက်၏ ။ ခင်မူရာ နဲ့ နှောင်းက အစကလေးလွင့်ပဲသွားရာသို့

ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုးဖြင့် ပြေးလိုက်သွားသည်။ အစကလေး ကို ကဗျာကသီကောက်ပြီး

ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံကြည့်လိုက်၏ ။

“ဘယ်နှယ်လဲ အစ်ကို့ညီမ။ ကြိုက်သွားပြီလား။ ညီမလေးလိုချင်ရင်လေ

ဒီအစမျိုးရော ဒီ လိုခေါက်ထီးမျိုးရော၊ ဒီလိုလက်ကိုင်အိတ်မျိုးရော ကြိုက်သလောက်

မပြတ်စေရဘူး”

“ကြိုက်ပြီ၊ ကြိုက်ပြီ။ အားလုံးကြိုက်သွားပြီ”

ဟန်တွေ ပန်တွေနှင့်ပြောပြီး သူက ဒုတိယလူပြန်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ

ဝင်ပြေးလေ တော့၏ ။

“အမယ်လေးဗျာ၊ အမယ်လေးဗျာ။

ကြည့်ကောင်းကြသေးရဲ့လားအရပ်ကတို့”

ပထမလူပြက်က သူ့ရင်ဘတ်ကြီးသူ တဘုတ်ဘုတ်ထုရင်း
ငိုသံပါနှင့်ပြောသည်။

“စာရေးကြီးတော့ မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ခေါင်းပုံဖြတ်အမြတ်ကြီးစားမှောင်ခို
သမားကျတော့ သူ ကကို ခိုးပြေးသတဲ့။ မိန်းမများမကောင်းပါဘူး။ မိန်းမ မရှိတဲ့
နေရာသွားနေမယ်”

သူ့နောက်နားတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးပြန်လာရပ်နေသည့်
ပထမလူပြက်က ဝင်ထောက် ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာသွားမှာလည်းပြောပါဦး”

“ဆေးလိပ်ခုံကို”

ဝါးကနဲရယ်သံများ လျှံထွက်သွားသည်။

မြကြာဖြူလည်း ခိုးခိုးခပ်ခပ် အသံထွက်အောင်ပင်ရယ်လိုက်မိသည်။
ဘေးက ခင်မေဦး ဆိုတာ ဣန္ဒြေကို မဆည်နိုင်၊ ဗိုက်ကိုလက်ဖြင့်နှိပ်ကာ
အားပါးတရရယ်နေ၏။ ဘုတ်ဆုံမကလည်း ပါးစပ်ပြကြီးနှင့်
မျက်ရည်တွေများကျလို့။ မိမိခင်တို့ မို့မို့လွင်တို့လည်း တဟားဟား။

“တကယ်ဟယ်၊ အူကိုတက်မတတ်ဘဲ။ ဟီဟီ”

မြကြာဖြူက လူပြက်သုံးယောက်စလုံးကို ချီးကျူးနေမိသည်။
ရယ်ရရုံမောရရုံသက်သက် မဟုတ်၊ ခေတ်မီသော ဘဝနှင့်ဟပ်သောပြက်လုံးများကို
ထုတ်လုပ်တတ်သူများမို့ သူသဘော ကျမ ဆုံး။

“မိန်းမမရှိတဲ့နေရာ ဆေးလိပ်ခုံတဲ့”

တော်တော်လည်း ပြောတတ်တဲ့ လူတွေ။ တွေးလည်း တွေးတတ်၊
မြင်လည်း မြင်တတ်ပါ ပေရဲ့။

ဘေးလူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် မြကြာဖြူကဲ့သို့ ချီးကျူးမိမည်မထင်၊

မြကြာဖြူကတော့ ဆေးလိပ်အငှားလိပ်ရသည့် ဆေးလိပ်သမလေးမို့ လူပြက်များ၏ ပြက်လုံးများကို ဘဝင်ငြိသွား ရသည်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ဆေးလိပ်ခုံဆိုတာ မိန်းမသားများချည်း ရှိတတ်သောနေရာ မဟုတ်ပါလား။ ယောက်ျားဆို၍ မူး၍ ရှူစရာပင်မရှိချေ။

မြကြာဖြူတို့ ဆေးလိပ်ခုံက နာမည်ကြီး။

“ရွှေဟင်္သာဆေးလိပ်ခုံ တဲ့။”

ဆေးလိပ်ကောက်နှင့်အမျှ အပျိုချောပေါသည်ဟု သတင်းကြီးသောဆေးလိပ်ခုံ။

“ရွှေဟင်္သာဆေးလိပ်က ချိုချိုမွှေးမွှေးလေးနဲ့ သိပ်သောက်လို့ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီ က ကောင်မလေးတွေကလည်း နုနုလှလှ၊ ကြွကြွရွရွကလေးတွေ”

ဆေးလိပ်ကြိုက်သူများ၏ မှတ်ချက်။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်ဇနီးမောင်နှံဖြစ်သူ မြကြာဖြူတို့အခေါ် အစ်ကိုကျော်နှင့် မမမြိုင်တို့သည် အလှအပ အလွန်ကြိုက်သူများဖြစ်သည်။ ဆေးလိပ်သမလေး များခန့်လျှင် အချောအလှလေးများသာရွေးသည်။ အနည်းဆုံး ရုပ်ရည်သန့်မှ၊ အသားလတ်မှ၊ အစ်ကိုကျော်နှင့် မမမြိုင်တို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချောမောလှပသူများဖြစ်သည်။ ပြီး နုအောင်လှ အောင်လည်း အမြဲပြင်ဆင်လေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်ထင်ပါ၏ ။ အသက်ငါးဆယ်ပြည့်လှပြီဖြစ် သော ဦးလှကျော်ကလည်း အစ်ကိုကျော်ဟူသောအခေါ်အဝေါ်နှင့် လိုက်အောင်ပင် နုနေပါ၏ ။။ မမ မြိုင်ဆိုလျှင်လည်း အသက်လေးဆယ်ကျော်ဆိုပါက မည်သူကမျှ ယုံလိမ့်မည်မဟုတ်။ အသက်နှစ် ဆယ်နီးပါးခန့်ရှိသော သားတစ်ယောက်မိခင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် ပို၍ ပင်ယုံရန်ခက်ပေလိမ့်မည်။ မမ မြိုင်က တရုတ်ကပြား။ သို့ပေမယ့်

မျက်လုံးမျက်ခုံးလှသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း တင်းတင်းရင်းရင်း
ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး။

လင်မယားနှစ်ယောက် စီးပွားရှာရာတွင်လည်း တက်ညီလက်ညီ။
ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရာ တွင်လည်း စိတ်တူသဘောတူ။ မိန်းမက ဖဲရိုက်လျှင်
ယောက်ျားက ငွေထုပ်ကြီးနှင့်ဘေးက။ စီးပွား ရေးအစဉ်ပြေသူတွေမို့
သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘယ်တော့မှ ပြဿနာပေါ်သံ မကြားခဲ့ရစဖူး။

သူတို့အိမ်ကြီးမှာ တေးဂီတသံ၊ သီချင်းသံများဖြင့်
အမြဲသာသာယာယာရှိစမြဲ။ ဧည့်ခံ ပွဲတို့ ဆွမ်းကျွေးတို့ဆိုသည်မှာလည်း
ပြတ်သည်မရှိ။

ယနေ့ညအငြိမ့်ပွဲမှာ သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော
သားကလေးတွက်တွက်၏ မွေးနေ့ဧည့် ခံပွဲ အထိမ်းအမှတ် ဧည့်ခံဖျော်ဖြေခြင်း။

ပျော်ပွဲအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် မြကြာဖြူတို့
မိန်းကလေးများကိုဖော့ရှန်တစ်စစီလက်ဆောင်ပေး ခဲ့သည်။
သည်တော့မြကြာဖြူတို့ကလည်း အလိုက်တသိဖြင့် နက်ဖြန်နံနက်
ဆွမ်းကပ်ရန်အတွက် ဆွမ်းကွမ်းချက်ရေး ပြုတ်ရေးများအတွက်
တာဝန်ယူခဲ့ကြပါ၏ ။

မနက်ဖြန်ကျလျှင် ဘုန်းကြီးများကို ဒံပေါက်ဆွမ်းကပ်မည်။
ဧည့်ပရိသတ်များကို အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲ၊ ရေခဲမုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးမည်။
အကြို ညဧည့်ခံဖျော်ဖြေမှုက နာမည်ကျော် မန္တလာသူ အငြိမ့်အဖွဲ့။

မြကြာဖြူတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု အပေါ်ထပ်ဝရံတာမှဆီး၍
အငြိမ့်ပွဲကြည့်နေကြခြင်းဖြစ် သည်။ လူကြီးသူမလည်းမရှိ၊
အုပ်ထိန်းသူလည်းမပါသည်မို့ သူတို့အားလုံး လွတ်လပ်နေသည်။ ပြောချင်ရာပြော၊
ဆိုချင်ရာဆို၊ ရယ်ချင်သလိုရယ်နှင့် အူမြူးနေကြသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ဣ နွေ

အကြီးဆုံးဟု နာမည်ကြီးသူ မြကြာဖြူပင် လွတ်လပ်မှုအခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုကာ ပျော်နေမိသည်။

“အဲ့...ဟော....ဟော”

ခင်မေဦးက မြကြာဖြူပေါင်ကိုလက်ကုပ်ကာ အတွင်းဖက်သို့ မေးဆတ်ပြလိုက်၏။ မြကြာဖြူ အသာလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကလေးတစ်ယောက်၊ ဟုတ်ပါသည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကောင် လေးချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ပြောင်လက်လှပသော ရုပ်အကျဉ်းလက်ရှည်လက်စည်းအနီ၊ ဘောင်းဘီရှည်အဝကျယ်ကျယ် အနီရဲ့ရဲ့၊ ကတ္တီပါဖိနပ်အဖြူနှင့် ချစ်စရာကောင်လေးပါပဲ။

“လာပါပြီတော့ မြကြာဖြူရဲ့ လင်ကလေး”

“ဟဲ့။ ဒီလောက် ပါးစပ်သရမ်းရလား မိန်းမ”

ကြိတ်မာန်၍ မဆုံးသေး၊ ကောင်လေးအနားသို့ရောက်လာ၏။

“တို့မောင်လေးပါလား၊ မမဦးက ဘယ်က မင်းသားလေးလည်းလို့ ငေးကြည့်နေမိတာ၊ တယ်မိပါလားကွ ဟင်”

“ဟား၊ မမဦးကို မုန့်ကျွေးရမယ်။ ဘာစားမလဲပြော။

အား....နေဦးအတော်ပဲ၊ ရော့၊ ချောက် လက်ပြား”

ခါးသိမ်သိမ်နွဲ့ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက

ချောက်လက်ဘားကိုထုတ်ယူလိုက်၏။

“မမဖြူစားလေ မမဖြူစားဖို့ ယူလာခဲ့တာ”

“နေပါစေကွယ်တွက်တွက်သာစားပါ။ မမဖြူခုလေးတင် လက်ဖက်သုပ်တွေ စားထားတာ”

“ဟာဗျာ၊ စားဆိုစားစမ်းပါ။ စားစေချင်လို့ယူခဲ့တာ။ မစားရင်

ကျွန်တော်ခွံကျွေးလိုက်မှာ”

“အို.....ကဲ ကဲ၊ ပေးပေး၊ မမဖြူ စားပါ့မယ်။ဟင်း....သူပဲ
ကြောက်နေရတာ ”

ဇွတ်တရွတ်နိုင်သူလေးမို့ မြကြာဖြူ လန့်နေရသည်။

“မောင်လေး ဒီမှာထိုင်လေ”

ဖြုတ်ဆို ခင်မေဦးက သူ့ကုလားထိုင်မှထကာ နေရာပေးလိုက်၏ ။
တွတ်တွတ်က ချက်ခြင်း ပင် ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နှင့် ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်၏ ။
မြကြာဖြူမလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏ ။

“မမဖြူ ဘာကြည့်တာလဲ”

“မမမြိုင်တို့ မြင်သွားရင် တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်သွားမှာ စိုးလို့ပါကွယ်”

“ဟာ....။တစ်မျိုးထင်ထင်၊ ဆယ်မျိုးထင်ထင်၊ ကျွန်တော်က
ဂရုစိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မာမိတို့မြင်လည်း မမြင်နိုင်ပါဘူး။ ဟိုးအပေါ်ထပ်မှာ
အဖွဲ့နဲ့ ရှိုးချနေကြတုန်း”

“ဘာရယ် တွတ်တွတ်”

“မမဖြူကလည်း ဗျာ၊ သိပ်ရိုးတာပဲ။ ရှိုးချတယ်ဆိုတာ
တစ်ချပ်မှောက်ကစားတာကို ပြောတာဗျ”

“သိပါဘူး တွတ်တွတ်ရယ်၊ မင်းတို့စကားတွေက ရှုပ်လွန်းလို့”

တကယ်လည်း မြကြာဖြူနားမလည်ပါ။ မြကြာဖြူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
တွတ်တွတ်တို့ ပတ် ဝန်းကျင်က တူမှမတူပေဘဲကိုး။

“မမဖြူ”

“အင်”

“နက်ဖြန် ဆွမ်းကျွေးမှာ ဘာအတွက်လဲသိလား”

“ဟင့်အင်း၊ မသိပေါင်ကွယ်”

“ကျွန်တော် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ဗျ”

“အို၊ ဟုတ်လား၊ ဘာလိုလိုနဲ့ တွတ်တွတ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်တောင် ပြည့်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမဖြူ။ ဒါကြောင့် မမဖြူဆီက မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်လက်ဆောင် တစ်ခု တောင်းမလို့”

တော်တော်လာတဲ့ ကောင်လေး။ မြကြာဖြူလည်း အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ် သော မိန်းကလေးမို့သည်လောက်တော့ မအပါ။ ရိုးသားသော မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် သည်စကား အလာကို ကောင်းစွာ ရိပ်စားမိပြီးသားပါ။

“မမဖြူ ကျွန်တော်ပြောတာကြားလား”

“ကြားသားပေါ့ တွတ်တွတ်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မမဖြူတို့က ဆင်းရဲသားဆိုတော့ ငါ့မောင် တောင်းမယ့်လက်ဆောင်မျိုး ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“အာ၊ မဟုတ်ဘူး။ပေးကို ပေးနိုင်တယ်။ သေချာတယ်။ ဒီလိုမမဖြူရဲ့၊ ခု ကျွန်တော်ဆယ့် ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မှာဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို မမဖြူ တွတ်တွတ်လို့မခေါ်နဲ့တော့၊ ဇာနည်ကျော်လို့ ခေါ်ဖို့တောင်းပန်မလို့ပါ။ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ အဲဒီ လက် ဆောင်တော့ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်တဲ့ ကိုဇာနည်ကျော်ကြီးရယ်။ ကဲ ကျေနပ်သွားပြီလား”

တွတ်တွတ်က သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးရင်း

သူ့ကိုခေါင်းငဲ့ကြည့်နေသည့် မြကြာ ဖြူကို စိမ်းစိမ်းပါအောင် စိုက်ကြည့်နေရာက
ဖြုတ်ဆိုမြကြာဖြူလက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

“အို”

မြကြာဖြူ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဘေးဆီသို့ကြည့်လိုက်မိ၏။

မမြင်ချင်ယောင်ပဲဆောင်နေ သလား၊ တကယ်ပဲ မမြင်လိုက်ကြသလားတော့
အတိအကျမပြောတတ်။ မြကြာဖြူလှည့်ကြည့် လိုက်သည့်အချိန်မှာတော့
ခင်မေဦးတို့ တစ်သိုက်သည် အငြိမ့်ပွဲကြည့်ရင်းတစ်ခစ်ခစ် ရယ်မော နေ ကြပါ၏။

“ချစ်တယ် မမဖြူရယ်၊ ကျွန်တော်မမဖြူကို သိပ်ချစ်တာပဲ ကျွန်တော့်ကို
မချစ်ဘူးလား မမ ဖြူရယ် ဟင်”

သူ့လက်ကိုမလွှတ်သေးဘဲ ကလေးတစ်ယောက်
မုန့်တောင်းသလိုတစာစာ လုပ်နေပြန် သည်။ မြကြာဖြူ၏ လက်ဖဝါးအိအိလေးကို
ဆုပ်ကိုင်ထားသော တွတ်တွတ်၏ လက်ကြီးများမှာ ခိုင် မြလှချေသည်။

“အို၊ လွတ်၊ မမဖြူ မကြိုက်ဘူး။ စိတ်ဆိုးတယ်”

မျက်နှာထားနှင့်၊ လေသံမာမာနှင့် ပြောလည်းပြော၊ ရုန်းလည်းရုန်း၊
နေရာမှလည်း ထလိုက် ၏။ သူတို့နှစ်ဦး အခြေပျက်သွားပုံကြောင့် ခင်မေဦးတို့
ခေါင်းလှည့်လာ၏။

“ဟင်၊ မဖြူ၊ ပွဲမကြည့်တော့ဘူးလား”

“အင်း၊ ခေါင်းကိုက်လာလို့ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

မိန်းမတွေ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကပါ အလိုတူ အလိုပါ။
အတို့အထောင်လုပ်ပေး နေတာ။ ဝမ်းလည်းနည်း၊ စိတ်လည်းဆိုး၊
ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ မျက်ရည်လည်လာသည်။

“မမဖြူ၊ မမဖြူ၊ တကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဗျာ၊

ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် မမဖြူ ရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ မမဖြူ
မကျေနပ်ရင်လေ ကျွန်တော့်ပါးကို ရိုက်”

သူ့နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လိုက်လာရင်း
တတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေသည်။

“တော်ပါပြီကွယ်။ မင်းမမဖြူကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်
ဘာမှဆက်မပြောပါနဲ့၊ လိုက် လည်း မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့တော့။ နို့မဟုတ်ရင်တော့
မမဖြူမင်းကို သိပ်မုန်းသွားမိလိမ့်မယ်”

ကောင်လေး တန့်ကျန်ခဲ့၏ ။ မြကြာဖြူနောက်ကို လုံးဝ
လှည့်မကြည့်တော့။ အမေကတော့ ညအိပ်မည်ဆိုပြီးမှ ပြန်ရောက်လာသောသမီးကို
အံ့သြနေပေတော့မည်။

*

လမ်းမပေါ်က လူသံသူသံကြားတိုင်း အမေတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ထွက်လာသည် မှာ သုံးလေးကြိမ် မကတော့။

“အမေကလည်း အမေရယ်။ လာမှာပေါ့။
အမေ့အလုပ်အမေ့ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်စမ်းပါ။ အမေ့အစား မဖြူမောလွန်းလို့”

“မဟုတ်ဘူး သမီးရယ်။ မိသက်အတွက် အမေစိတ်ပူနေမိလို့ပါ။ ဒီနှစ်မှာ မအောင်ရင် ရှက် ပြီး တစ်ခုခု လုပ်သွားမှာစိုးလို့ အေရဲ့”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးခိုးတထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရင်း အမေက ညည်းပြောကလေး ပြောရှာသည်။

တစ်ခုခုဆိုတာ ဘာလုပ်မှာ ပြောတာလည်းအမေရဲ့။
လင်နောက်လိုက်သွားမှာ ပြောတာ လား...

ကြံကြံဖန်ဖန်အေ၊ ညည့်နှယ်ပြောမှ ပြောတတ်ပလေ။ မိသက်ကဖြင့် ကလေးစိတ်ရှိသေး တာ၊ ဒါမျိုးတွေဝေးပါသေး။ အမေစိုးရိမ်တာက စာမေးပွဲကျလို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်...

“ဟာ အမေကလည်းနော်။ မိသက် ဒီလောက်အဆင်ခြင်မမဲ့ပါဘူး။ မဟုတ်တာတွေ။ ကဲသွားပါ အမေရယ်၊ တော်ကြာ ဟင်းအိုး တူးကုန်ပါရော့မယ်။ မဖြူ ဘုရားပန်းလဲပြီးတာနဲ့ အမေ့ လာကူတော့မှာပါ”

“အေး အေး၊ ဘုရားပန်းလဲပြီးရင် ပြော၊ အမေဆွမ်းတော်လေးကပ်ပြီး ဘုရားမှာ ဆု တောင်းရဦးမယ်။ ဘုရား သိကြားများမလို့တော်၊ ငါ့သမီးလေး ဆယ်တန်းအောင်ပါစေ။ အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်များလဲ မစပါဘုရား”

ဘုရားစင်ကိုသာမက အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲများရှိရာ စင်သို့ပါ ဦးတင်လိုက်သေး၏ ။ အမေ့ အကျင့်ကတော့ သည်လိုပါပဲ။ အဖေလခ ထုတ်ရက်မှာ

ဖဲရိုက်သွားသည်ဟု သတင်းကြားလျှင် လည်း ဘုရား သာမက အရှက်ကြီး၊
အရှင်ကောင်များ ကိုပါ တိုင်တည်ရသည်မှာ မမောနိုင်၊ မပန်း နိုင်။ အိမ်သား
တစ်ယောက်ယောက်များပြီး၊ နာပြီဆိုလျှင်လည်း အရှင်ကြီးအရှင်ကောင်များကို
တစမြဲ။ ထို့ထက် ဆိုးသည်ကား အိမ်နီးနားပတ်ဝန်းကျင်ရှင် ခင်မင်ရာ
မိတ်ဆွေတို့အတွက်ပါ သည် အရှင်ကြီး၊ အရှင်ကောင်းများကိုအလုပ်ပေးစမြဲ။

“အမေအရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းတွေအတွက် ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲတို့က
ကျွန်တော်တို့ ထမင်း ဘိုးသုံးလေးရက်စာ မကပါလား အမေရ”

အငယ်ဆုံးကောင် မောင်မောင်လေးက
အမေဈေးတောင်းကူသယ်ပေးရင်းပြောတော့ အမေက မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကာ..

“ဟဲ့၊ ဟဲ့၊ ကိုယ့်ကိုမစနေတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေကို
ဒီလိုမပြောကောင်းဘူး မောင်မောင် လေးရဲ့၊ အမိုက်အမဲလေးမို့ ခွင့်လွှတ်ပါ
အရှင်ကြီးများ”

“ဟာ ဘာမစ လို့လဲ။ တကယ်မစရင်ဖြင့် မိသက်တို့
ခုလိုဘယ်ဆင်းရဲနေမလဲ၊ နေ့ချင်းည ချင်း သူဌေးဖြစ်တော့မှာပေါ့။
မိသက်လည်းမယုံပေါင်”

မိသက်ကတစ်မျိုး။

“ဒါတော့ သမီးရယ်၊ အချိန်အခါနဲ့ ကိုယ့် ကုသိုလ်ကံနဲ့တိုက်ဦးမှပေါ့ကွဲ့”

“ကျွန်တော့် တစ်သက်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြုံသေးဘူးပေါင် အမေရာ။
အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲ ဘိုး သာ ကုန်တာရှိတာပဲ”

“ဟဲ့ ကောင်၊ တော်ဆိုတော်၊ ထပ်မပြောနဲ့၊ အမျိုးယုတ်ကလေး”

အမေ အပြိုင်ပြောမနိုင်၍ ဒေါပွဲလာချေပြီ။

“ကြည့်ဆဲနော်၊ ကျွန်တော်က အမေသားဗျ”

“သွားစမ်း ခွေးသားလေး”

“အဖေက အမေ့ယောက်ျားဗျနော်”

မောင်မောင်လေးက စလေ။အမေက ဒေါသကြီးလေ။

နောက်ဆုံ မြကြာဖြူ ဝင်ရောက်ဖြန့်ဖြေမှ အမေ စိတ်ပြေသည်။

“မောင်မောင်လေးရယ်၊ ဘာသာနေမှပေါ့ကွဲ့။ အမဖြူတို့လည်း

ယုံတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ် မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မိဘ ယုံကြည်ရာဆိုတော့ကြည့်နေ
လိုက်ရတော့တာပဲ။ ဘာဘဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်းသာမှုတော့ ရတာ ပေါ့ မောင်လေးရဲ့။
နောက်ကို အတိုက်အခံ မပြောနဲ့တော့နော်”

ခေတ်လူငယ်မောင်မောင်လေး နားဝင်အောင်လည်း ဖြောင့်ဖျရသည်။

လူငယ်တွေနှင့် လူကြီးများကြားတွင် ပေါ်ပေါက်လေ့ရှိသော

အတွေးအခေါ်ခြားနားမှုသည် ယနေ့ခေတ်တွင် ပိုများနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

လူငယ်များ၏ အတွေးအခေါ်သစ်၊ အမြင်သစ်စသည်များကို လူကြီး များက

လက်မခံတတ်ကြ၊ နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ခါးသီးစွာ အဝေးသို့

တွန်းဖယ်ပစ်တတ်ကြသည်။

ခေတ်လူငယ်များကလည်း လူကြီးများ၏ ပြောဆိုဆုံးမချက်၊

တားဆီးပိတ်ပင်ချက်များကို အာဏာသုံးသည့်

မတရားဖိနှိပ်ချက်များဟုယူဆကာတုံ့ပြန် တွန်းလှန်ဖောက်ဖျက်ကြသည်။ ခေတ်

တစ်ခေတ်နှင့်တစ်ခေတ် အကူးအပြောင်း၏ ပဋိပက္ခသည်

သေးငယ်လှသည်မဟုတ်ပေ။

မြကြာဖြူသည် အမေ့နတ်ပွဲများအတွက် ပန်းအိုး၊

သောက်တော်ရေအိုးများလဲရင်း သက် သက်ချိုအလာကို မျှော်ရပါသည်။

အမေစိတ်တပူပူနှင့် မျှော်သည်ကို အပြစ်တင်လိုက်မိသော် လည်း

မြကြာဖြူကိုယ်တိုင်ကမူ မမျှော်ဘဲမနေနိုင်။ သည်နှစ်မှာတော့

ညီမလေးသက်သက်ချိုကို အောင်စေချင်လှပါပြီ။ ဒုတိယနှစ်မှ မအောင်လျှင်
ကျောင်းက လက်ခံတော့မည်မဟုတ်။ အပြင်ကျူ ရှင် ယူ၍ ဖြေရမည်ဆိုလျှင်လည်း
အကုန်အကျက သက်သာမည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ အဆိုးဆုံးက စိတ်လေခြင်း။

ညီမလေး သက်သက်ချိုက မိန်းကလေးမို့သာ တော်တော့သည်။
ဒုတိယနှစ်ဖြစ်၍ သင်ပြီးသားစာတွေပဲဟု ပေါ့ပေါ့မနေ။ ပိုကြိုးစား ပို၍ ကျက်သည်။
ပို၍ ကြိုးစား ပို၍ ကျက်သည့်နှင့်မို့ အောင်စေချင်လှသည်။
ဆယ်တန်းအောင်သည်ဆိုလျှင် ဘာပဲပြောပြော သူတစ်ဝမ်းတစ်ခါးတော့
လုံပေတော့မည်။ အနည်းဆုံး မူလတန်းပြဆရာမတော့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။
သူ့လိုဆေးလိပ်အငှား လိပ်ရသည့်ဘဝကိုမူ ရောက်တော့မည်မဟုတ်။
ဒါကသေချာသည်။

မြကြာဖြူကတော့ ပညာပါရမီ နည်းလှသည်ဟုပင် ဆိုရမည်လား၊
ဉာဏ်ကိုက ထုံထိုင်း နံ့ချာလှသည်ပြောရမလား။ ဝီရိယရှိခဲ့သည်ကတော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နှစ်လည်းမအောင်
နှစ်နှစ်လည်းမအောင်။ အသက်တစ်ဆယ့်ခုနစ် နှစ်က ဖြေလိုက်သည့် ဆယ်တန်း၊
နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးသည့်တိုင်မအောင်။

တစ်နှစ်ကတော့ အိမ်၏ စီးပွားရေး အမေ့ကျန်းမာရေးကြောင့်
ညကျောင်းလည်း မတက်နိုင်၊ ကျူရှင်ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ဒါ့အပြင် အမေဆေးလိပ်
လိပ်၍ ဝင်ငွေ ရှာဖွေရာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ပင် ဝင်ခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့ ထက်တိုင်။

“မုန့်ကျွေးရမယ်နော် ဒါပဲ”

“အို ဘာလဲ၊ နင်တို့ အရင်ကျွေးမှ”

“ရုပ်ရှင်လည်း ပြရမှာနော်ဟေ့ မိသက်”

စီစီညံ့ညံ့။ စကားသံများကြောင့် မြကြာဖြူ အိမ်ရှေ့သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏ ။

သက်သက်ချိုနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်။

“အစ်မဖြူရေ၊ မိသက်အောင်တယ်”

မျက်နှာလေးတွေ အပြုံးကိုယ်စီနှင့်။ အသံတွေကလည်း ရွှင်လို့။

“အောင်မယ်၊ ဒီတစ်လုံးပါတာလည်း ထည့်ပြောဦးမှပေါ့”

“ဟယ်....ဟုတ်လား။ ဘာဒီတုန်း”

“သချာ်....”

“အစ်မဖြူ၊ တက်တရွန် ရေညှိစိမ်းလေး ဝယ်ပေး”

“အေးပါ မိသက်ရယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့။ ငါ့သမီးလေး အောင်တယ်လား”

အမေ မီးဖိုချောင်ထဲမှ အပြေးကလေး ထွက်လာ၏ ။

“အောင်တယ်အမေ။ မိသက်အောင်ပြီ။ မိသက်မပြောဘူးလား။

ဒီနှစ်တော့ အောင်မှာပါလို့ လေ။”

အမေမျက်နှာသည် စာမေးပွဲအောင်သူ သက်သက်ချိုထက်ပင် ပို၍ ပြုံး၊ ပို၍ ရွှင်နေသည်။ အမေဝမ်းသာနေပုံမှာ ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်၍ မရ။

“တူးမာတို့၊ ကေသီတို့ကော အောင်တယ်မဟုတ်လား”

“အို မိသက်တို့အားလုံး အောင်တယ်။ မိသက်တို့အုပ်စုထဲက ခင်ခင်ဝင်းတစ်ယောက်ပဲ ဘီက ပါတာ”

သက်သက်ချိုအသံက မြူးကြွနေ၏ ။

“ကဲ အမေ။ မိသက်ကို ဆယ့်ငါးကျပ်လောက်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မိသက်ရဲ့”

“အာ မစ်မဖြူကလဲ။ မိသက်တို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့”

“ဟာ၊ အစောကြီး ရှိသေးတာ။ထမင်းစားသွားကြဦး”

“ဟင့်အင်း၊ တော်ပြီ။ ကေသီက ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးမှာ။

တူးမာကရေခဲမုန့်ကျွေးမှာ။ မစားတော့ဘူး”

လက်ဝါးဖြန့်ကာ ပိုက်ဆံကို တွင်တွင်တောင်းသည်။ အမေက
မြကြာဖြူကို ကွက်ကနဲလှမ်း ကြည့်သည်။ ဒါဆို မြကြာဖြူ သိပါပြီ။ အမေ့လက်ထဲမှာ
ထိုမျှ များပြားသောငွေ မရှိတော့ဘူးဟု။ အမေ့လခက လဝက်မှာပင် ကုန်ခဲ့ပြီလေ။

“ပေးပါ အစ်မဖြူကလဲ။ တော်ကြာ ရုပ်ရှင်မမီဘဲ နေတော့မယ်”

မြကြာဖြူ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ မိသက် ဘာမှမသိတတ်ဘူး၊ကလေးလိုပဲ၊
သို့ပေမယ့် မပေးလို့ကလည်း မဖြစ်တော့။ သက်သက်ချို
သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာဆိုတော့...

သက်ပြင်းကလေး တစ်ချက်ခိုးချပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ရ၏ ။
သံသေတ္တာလေးသော့ဖွင့်ကာ ထဘီခေါက်ကြားထဲတွင် ဖွက်ထားသည့်
ငွေနှစ်ဆယ်ထဲက တစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ထုတ်ယူလိုက်ရ ၏ ။
ငါးကျပ်တန်အသစ်စက်စက်ကလေးတွေမို့ နှမြောလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။
နှစ်လလုံးလုံး ငါးမူးစု၊ တကျပ်စုနှင့် စုခဲ့ရသည့် ပိုက်ဆံလေးတွေ။ မနေ့ကမှ
မမမြိုင်ဆီက ငါးကျပ်တန် အသစ်ကလေး တွေနှင့်
လောလောလတ်လတ်လဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စတင်စုစဉ်တုန်းကတော့
ညီမလေး သက်သက်အတွက် လက်ပတ်နာရီ ဝယ်ရအောင်ဟူသော
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်။ခုတော့...

“ကဲ ရော့ရော့၊ တစ်မြို့လုံးအနှံ့ သဝေထိုးမနေကြနဲ့ဦးနော်”

ဆယ့်ငါးကျပ်စလုံး ကုန်အောင်လည်း မသုံးခဲ့နဲ့ဦးဟု မှာမည်ပြုပြီးမှ

ညီမလေးမျက်နှာ ငယ်ရှာမှာ တွေးမိ၍ မမှာတော့ပေ။ မိသက်ကတော့ ဘာကိုမှ တွေးမိဟန် မတူ။ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် ရွှင်မြူးပျော်ပါစွာ ထွက်သွားတော့၏ ။

“အမေ့သမီးက ဘာမှကို မသိတတ်ဘူး။ ကလေး လိုပဲ”

“ငယ်သေးတာကိုးကွယ်”

အမေကတော့ တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အရွယ်ကိုပင် ငယ်သေးသည်ထင် တုန်း။ မြကြာဖြူကိုပင် သူ့စိတ်ထဲ အပျိုကြီးဖားဖားဟု မြင်ပါရဲ့လား မပြောတတ်။ မိခင်တို့၏ ကြီး မားသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် သားသမီးများအပေါ် ဖြန့်ကျက်လွှမ်းမိုးထားသည်။ အမြဲတစေခွင့် လွတ် ထားသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီး ဆေးလိပ်ခုံသို့ ကဗျာကသီသွားရပြန်၏ ။

အမေက၊ ဆေးစပ်၊ ဆေးနယ်၊ ဆေးလှန်း။

မြကြာဖြူက စာရင်းအင်းတွေရှင်း၊ မမမြိုင်တို့ အိမ်ထောင်လုပ်ငန်းများ ကူလုပ်၊ အား သည့်အချိန်ဆေးလိပ် လိပ်။

“မဖြူ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် မမမြိုင်”

“အေး၊ အေး မဖြူလာခဲ့လို့ မမမြိုင် မျှော်နေတာ”

“မိသက်တို့ အောင်စာရင်းစောင့်နေတာနဲ့ ကြာသွားတာပါ မမမြိုင်”

“အောင်လား သက်သက်ချို”

“အောင်ပါတယ် မမမြိုင်။ သင်္ချာဂုဏ်ထူးလည်း ပါတယ်”

မြကြာဖြူက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ဖြေမိ၏ ။

“ဟယ်၊ ကောင်မလေးတော်သားပဲ။ အိမ်က တွတ်တွတ်တော့ ဒီနှစ်လည်း မအောင်ပြန်ဘူး တဲ့ မဖြူရေ”

တွတ်တွတ်ဆိုသည့်အမည်လေးကြားတော့ ရုတ်တရက်
စိတ်မလုံဖြစ်သွားမိ၏။ မြကြာဖြူ က ထမင်းချိုင့်ကို အမေ့အပ်ကာ
မမမြိုင်နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရ၏။

“အမိနာကို ဒီဘီရိုတွေ ရှင်းခိုင်းထားတယ်။ အဲဒါ မဖြူနည်းနည်းပါးပါး
ကြည့်ခိုင်းပေးစမ်း ကွယ်။ မမမြိုင်တော့ မြို့ထဲသွားစရာရှိသေးတယ်။ ဪ
ပြီးတော့ မဖြူအစ်ကိုကျော်လာရင် မနက်စာအတွက်ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်နော်။
ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဝက်အူချောင်းလည်း ရှိတယ်။ ကြက်သားလည်း ရှိတယ်။
အသီးအရွက်တွေရောပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမြိုင်”

မမမြိုင်က ထုံးစံအတိုင်း မြကြာဖြူကို လွှဲပစ်ခဲ့၏။ သူကတော့
အခေါ်လာသော ကားပေါ်တွင် ကြော့ကြော့မော့မော့ လိုက်ပါသွားတော့၏။
ညနေပြန်ရောက်လျှင် ကံကောင်း။

“ဘယ်သွားနေလဲ မရွှေဖဲ ဟုသာ မြကြာဖြူ မေးလိုက်ချင်ပါတော့၏
သို့သော် တကယ်တော့ မေးနေစရာမလိုပါ။ မမမြိုင် ဘယ်သွားမည်ကို
မြကြာဖြူသိပြီးသားပါ။

တစ်ခုတော့ မြကြာဖြူ အံ့သြမိသည်။”

နိုင်ခဲ့၍ ပျော်သည်မှာ မထူးဆန်းသော်လည်း၊ ရှုံးခဲ့လျှင်လည်း
အပြုံးမပျက်သော မမမြိုင် ကို အံ့သြမိခြင်းပင်။ အိမ်မှာ ကစားကြသည့်အခါ
မြကြာဖြူမျက်စိရှေ့မှာပင် ငွေတွေတစ်ထပ်ကြီး၊ တပုံ ကြီး
ရှုံးသည်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ရဘူးပါ၏။

“ကိုကျော်ရေ၊ တစ်ထုပ်လောက်ပေးပါဦး ဟု တောင်းလျှင်
ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း မီးခံ သေတ္တာကြီးဖွင့်ကာ ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကြီး
ပေးလိုက်သည်သာ အလွယ်တကူပင်၊ ပေါ့ပေါ့ပင်။”

“အမလေး။ ထပ်များရှုံးသွားမှဖြင့် မဆီမဆိုင်ကြားထဲက ရင်မ
နေရသူမှာ မြကြာဖြူ။ မြကြာဖြူတို့ ဘဝကတော့ ရုန်းရ၊ ကန်ရ၊ ရှာရ၊ ဖွေရနှင့်
မအားလပ်ရသည့်အထဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ငွေ
ကြေးကျပ်တည်းမှုပြဿနာကပေါ်ဖြစ်အောင် ပေါ်တတ်ပေသေးသည်။”

တစ်နှစ်က အဆိုးဆုံး။

မြကြာဖြူတို့ အိမ်၏ ဝင်ငွေအများဆုံးကို ရှာဖွေရရှာသူ
အမေတစ်ယောက်ကောက်ကာ ငင် ကာ အိပ်ရာထဲလဲသည်။ ပင်ပန်းဖျား ဖျားရာမှ
အစပြုကာ နောက်သွေးဆုံးကိုင်သည်ဟု ဆေးဆရာ များက ပြောခဲ့၏ ။
တော်တော်နှင့်ကို နာလန်မထူနိုင်။ အိပ်ရာထဲမှာ သုံးလေး ငါးလ။သည့်မှာ ငွေ
ကြေးပြဿနာပေါ်တော့သည်။ ဟိုမှ သည်မှ ချေးရ ငှားရသည်။ အဖေရုံးက။ အမေ
ဆေးလိပ် လိပ် သည့် မမမြိုင်တို့ထံမှ။

အမေ ငွေမရှာနိုင်၍ မြကြာဖြူ မငြူစူရက်ပါ။ သို့သော်
ပိုက်ဆံကျပ်တည်းလွန်းမက ကျပ် တည်းလာတော့ စိတ်ညစ်ရသည်က
အလွန်အမင်း။ လူမမာသည်အမေ့အတွက် အားရှိစေ သော အစားအစာများကို
အထူးစီမံချက်ပြုတ်ရသည်ကလည်း ငွေကုန်ကြေးကျများသည်၊ ဆေးများ ဖော်
စပ်ကျွေးရသည်ကလည်း ပိုက်ဆံမကုန်ပဲ မဖြစ်။

တစ်လက နှစ်လ၊

နှစ်လက သုံးလ။ ကြာလာတော့ မြကြာဖြူ စဉ်းစားရသည်။ညီမလေး
သက်သက်ချိုက လည်း ကိုးတန်းကျောင်းသူ၊ မောင်လေးက ရှစ်တန်းဆိုတော့
လောက်လောက်လားလား အားကိုး စရာ မရှိသေး။ နောက်ဆုံး သူကိုယ်တိုင်ပင်
ငွေထွက်ရှာရမည်ကို သဘောပေါက်နားလည် လာ၏ ။ တာဝန်ရှိလာသည်ကို
သိသည့်အချိန်တွင် ထိုတာဝန်ထမ်းနိုင်စေဖို့ အကြောင်းကလည်း ဖန်လာ သည်။

မမမြိုင်တို့ အိမ်က စာရင်းကိုင် ကောင်မလေးအလုပ်က

ထွက်သွားသည်။ သည်တော့ ထိုအိမ်မှာ လူလိုနေသည်။ မမမြိုင်က လူရှာနေခိုက်
မြကြာဖြူက အမေ့အစား ဆေးလိပ် လိပ်ပါ ရစေဟု
ခွင့်တောင်းသည့်အချိန်အချိန်ကိုက် ဖြစ်သွား၏ ။

“ဆေးလိပ် လိပ်လို့ ငါ့ညီမရလှ တစ်နေ့ လေးငါးကျပ်ပေါ့။
ပြီးတော့တစ်ခါမှလည်း မလုပ် ဘူးတဲ့ အလုပ်မို့ပင်လည်း ပင်ပန်းမှာ။ မမမြိုင်
မဖြူကိုတစ်လ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ပေးမယ်။ မနက်ဖြန် ရှစ်နာရီလောက်လာ။
ညနေငါးနာရီ ပြန်ပေါ့။ ဆေးလိပ်အရောင်းအဝယ် စားရင်းလေးတွေ ကူး
မှတ်ပေးရုံပါပဲ။ လိုအပ်ရင်လည်း အမိနာနဲ့အတူတူ အိမ်မှုကိစ္စလေးတွေ
ကူလုပ်ပေးပေါ့လေ။ ဘာမှပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

ပြောသူကလည်း လိုလိုလားလား။ လခကလည်း မဆိုးလှသဖြင့်
မြကြာဖြူ ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံမိ၏ ။

အလုပ်ကလည်း တကယ်မပင်ပန်းပါ။ အိမ်ဖော်ကလားမလေးအမိနာ
လုပ်သမျှကို အဆင် ပြေအောင် ညွှန်ကြားပေးရုံသာ ဖြစ်သည်။ အဝတ်လည်း မဖွပ်ရ။
ကြမ်းလည်း မတိုက်ရ။ တစ်ခါ တစ်ရံ အမိနာနှင့်အတူမီးဖိုထဲ ဝင်ကူရလျှင်လည်း
လျှပ်စစ်မီးဖို လျှပ်စစ်ပေါင်းအိုးနှင့် ချက်ရသည် မို့ ချွေးပင်မထွက်၊ သနပ်ခါးပင်
မပျက်။

သို့ပေမယ့် မြကြာဖြူ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ရှုပ်ရသည်။ တွတ်တွတ်ဆိုသည့်
ကောင်ဆိုး ကလေး ကြောင့်။

“အဲ့ဒီ စာရင်းတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ မမဖြူရဲ့။ ကျွန်တော် ထမင်းဆာလို့
ရူးပေးလှည့်စမ်းပါ”

“ကျွန်တော့် အကျ...ကို မမဖြူကိုယ်တိုင် မီးပူတိုက်ပါဆိုမှဗျာ။
အမိနာတိုက်ထားတာ ပြန်လဲ မပြန်ဘူး”

“ဟား...ကျွန်တော့်စားပွဲ မမဖြူ ရှင်းထားတာလား။ တို့ မမဖြူက

သိပ်လိမ်မာတာပဲ”

အသံဩဩဖြင့်ပြောကာ မြကြာဖြူခါးကို ဖက်တွယ်ပြီး
ခုန်ကာပေါက်ကာ နေလားနေရဲ့။

“ကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော်ဖြင့် လူတွေဘာတွေတောင် မှားလို့၊ မမဖြူက
သိပ်လှတယ်တာပဲ ပါပါ၊ မမဖြူက တကယ်လှတယ်နော်”

မြကြာဖြူလက်ကိုဆွဲကာ သူ့အဖေကို ပြလားပြရဲ့။

“ကွယ်၊ တွတ်တွတ်ကလဲ၊ မမဖြူမှာစာရင်းတွေမှတ်စရာ
ရှိပါသေးတယ်”

လူပျိုပေါက် တွတ်တွတ်ကို မရှက်ပေမယ့် ဦးလှကျော်ကိုတော့
ရှက်မိသေးသည်။ တစ် စိမ်းယောက်ျား မဟုတ်လား။ ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို
စိမ်းစိမ်းပါအောင် ကြည့်တတ်သည့် ဦး လှကျော် မျက်လုံးကြီးများကို သူ
မကြာခဏရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

အမှန်မှာတော့ မြကြာဖြူက အသိမကြွယ်၊ နားမလည်သေးသည့်
အပျိုပေါက်စလေးမှ မဟုတ် တာ။ ဘယ်မျက်လုံးအကြည့်က ဘာသဘော၊
ဘယ်စကားပြောလျှင် ဘယ်သို့ အဓိပ္ပါယ် ရှိသည်ကို ကောင်းကောင်းကြီး
နားလည်နေပါပြီ။ နှစ်ဆယ့်သုံးဆိုတဲ့ အသက်က ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဦးလှကျော် အကြည့်စိမ်းပုံကြောင့် မြကြာဖြူရင်ဖို့ခွဲရသည်က အခါခါ။
သို့သော် မြကြာဖြူ ဆင်ခြင်သည်။ မယားလက်ရှိ ယောက်ျားကြီး။ သူ့အလုပ်ရှင်။
ထို့ကြောင့် အနေအထိုင် ဆင် ခြင် သည်။ အရယ် အပြုံး၊အပြော အဆိုကိုပင်
သတိထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာရင်းအင်းမှတ်စရာငွေ ရေး၊ ကြေးရေး
ရှင်းစရာရှိ၍ နှစ်ယောက်တွဲ၍ ရေးမှတ်ရသည့်အခါမျိုးတွင် ပို၍ ဣန္ဒြေသံပတ် တင်း
ထားလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း တွတ်တွတ်ဆိုးတာ၊

နဲ့တာသည်ခံရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အနေ အထိုင်ကျင်းကျပ်သည်က တစ်ကြောင်းမို့ ဒီပြင် အလုပ်ပြောင်းလုပ်ရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။

သို့ပေမယ့် သူ့လိုဆယ်တန်းပင်မအောင်သေးသော မိန်းကလေးကို မည်သည့်ဌာနက ခန့် ပါမည်နည်း။

ပြီး မမမြိုင်က သဘောကောင်းသည်။ မြကြာဖြူ၏ ဣန္ဒြေ၊ မြကြာဖြူ၏ ရိုးသားမှုနှင့် မြကြာ ဖြူ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ကျွမ်းကျင်မှုကို မြင်တွေ့နေရာတစ်ဖြည်းဖြည်းရင်းနှီးသည်ထက်ရင်းနှီးလာ သည်။

“မဖြူရေ။ အိမ်အလုပ်တွေ အားတဲ့အချိန်မှာ ဆေးလိပ်ဝင်လိပ်ချင်လိပ်ဦးလေ။ အပိုဝင် ငွေ ရတာ ပေါ့။”

သည်လိုပင် လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောလာသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က အချို့လူများကတော့ မေးငေါ့ကြသည်။

“ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့တော်၊ စာရေးကြီး သမီးလုပ်နေပြီး သူများအိမ်မှာ အခိုင်း အစေ သွားလုပ်ရသတဲ့”

သည်လိုပြောချင်၊ ဆိုချင်၊ လက်ညှိုးထိုးချင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်မှန်း မြကြာဖြူ သိပါ သည်။ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသည်ကိုး။ အမေအိပ်ရာထဲလေးငါးလ လဲနေစဉ် မိသ က်ဆွဲကြိုးကလေးနှင့် မြကြာဖြူလက်ကောက်ကလေးတွေ ရောင်းပစ်ခဲ့ရတာ တွေ၊ ရွှေဆို၍ သူတို့ ညီအစ်မနားပေါက်ဟောင်းလောင်းနေ၍ အတင့်တယ်သဖြင့် ပန်ဆင်ထားရသည့်ပုလဲနား ကပ်က လေးများသာ ရှိတော့တာတွေ၊ အမေ့ရုံးကချေးငွေတွေ...။

အခက်အခဲတွေကို ကိုယ်ချင်းစာမိသူရှိချင်မှရှိမည်။

ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်စကားတင်းဆိုချင်သူတွေ ကမူ များပြားလှပါတိ။

“အင်း၊ ရုပ်ကလေးကလည်းချော၊ အရွယ်ကလေးကလည်းကောင်း၊
မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့ တော်၊ ဦးလှကျော်ရဲ့နံပါတ် ချိတ်ဦးမှာ”

သည်လိုစကားမျိုးကြားတော့ မြကြာဖြူ ဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာသည်။
ခံပြင်းသည်။ လူ တွေပါးစပ်ကိုက တစ်ဖက်သားကို အကောင်းမပြောတတ်ပြီး
ထင်သည်။

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ။ မြကြာဖြူ ဘယ်လို မိန်းကလေးဆိုတာ”
ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ နဂါးမှန်းသိအောင်၊
အမောက်ထောင်ပြ လိုက်ချင် သည်။ ဒါက သူ့မာန။

ပြီးတော့ မြကြာဖြူယူဆချက်မှာ သည်လိုကိစ္စမျိုးသည် ချိတ်။
ချိတ်ချင်းမို့သာ ချိတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဆိုတာကတော့
ဘယ်ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုး ယောက် အတူတူသာဖြစ်သည်။
ဝါသနာပါကြသည်သာဖြစ်သည်။ သူတို့ကတော့ အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို
မိန်းကလေးကသာ စောင့်စည်းတတ်ဖို့၊ ထိန်းသိမ်းတတ်ဖို့လိုသည်။ သည်လိုပဲ မြကြာ
ဖြူ ယူဆခဲ့သည်။

ထို ယူဆချက်ကိုကိုင်စွဲ၍ မြကြာဖြူ သည်အိမ်မှာ မြနေခဲ့ရခြင်းပါတည်း။
မြကြာဖြူတစ်ယောက် အမိနာနှင့်အတူ ဗီရိုတွေကူရှင်းရင်း
အတွေးတွေစုံနေသည်။ မြန်မြန် ရှင်းပြီးချင်ကာမှ ပြီးကိုပဲ မပြီးနိုင်။

“မမဖြူး....အမားမြိုင်တို့က အားကြီးချမ်းသာတယ်နော်၊
ကန်းကလေးမှာလေ အကျ...တွေ အာများကြီး အားများကြီး”

တွတ်တွတ်ဗီရိုကြီးကိုရှင်းနေရာက ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်၏ ။
အမိနာပြောလည်း ပြောစရာ၊ အဝတ်တွေက တောင်ပုံ၊ ရာပုံ။ မရေနိုင်၊ မတွက်နိုင်။

“ချွန်မယောက်ျားလေး၊ အကျွန်ုပ်နှစ်ဦးပဲရှိတယ်။ ချွန်မကလေးတွေနော်၊ တစ်ယောက်ကို သုံးခုပဲရှိတယ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ အမိနာရယ်၊ ရှိတဲ့လူများကျတော့ ရှိတာပဲ။ နင်တို့ငါတို့လို ဆင်းရဲသားတွေ ကျတော့လည်း မရှိဘူးပေါ့။ နင့်မှာ ကလေးက ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“စစ်ယောက် မမဖြူ”

“ရှစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“အေး”

အမိနာက မြကြာဖြူဘာဖြစ်လို့များ တအံ့တဩဖြစ်သွားရပါလိမ့်လို့ နားမလည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“နေပါဦး၊ အမိနာရယ်။ နင် ဘယ်အရွယ်ကများ လင်ယူလို့တုန်း”

“ချွန်မလေ ဆယ့်လေးနှစ်က ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ ချွန်မအဖေက ပေးစားတယ် မမဖြူ”

“ဟယ် နင့်ယောက်ျားက အဘိုးကြီးလား”

“အေး။ ချွန်မအဖေရဲ့ သူငယ်ချင်း။ အသက်ခြောက်ဆယ်”

“အသက်ခြောက်ဆယ်ဟုတ်လား နင့်အသက်ကကော”

“နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် မမဖြူ”

“ဟောတော့။ ဒီလောက်အသက်ကွာတာတောင် ဒီလောက်ကလေးတွေ မွေးရသေးတဲ့ လား အမိနာရယ်”

“အေး မွေးတယ် မမဖြူ၊ ဟိုနားသိလား။ နသံချိတ်လေ မမဖြူ။ သေးသေးလေးနားလေ”

“ငါးသံချိတ်လား။ အင်း ဘာဖြစ်လဲ”

“အေးနသံချိုတ်တစ်နှစ်တစ်ခါ ပေါ်တယ်နော်၊ ချွန်မလည်း
ကလေးတစ်ယောက်တစ် ယောက်မွေးတာပဲ မမဖြူး”

“ဟောတော့”

မြကြာဖြူ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့။ မျက်ရည်လေးများ စို့လာသည်အထိ
ရယ်ပစ်လိုက်မိ တော့၏ ။

အမီနာကို သနားလည်း သနားသွားသည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အမီနာရယ်”

*